

ŠTO DA TI DADNEM?

17. nedjelja kroz godinu, A

Poznate su nam priče i šale o zlatnoj ribici koja ispunja tri želje. Hajde, zatvorimo na trenutak oči i onako, bez premišljanja, recimo samima sebi što bismo htjeli kad bi nam netko sada i odmah jamčio ostvarenje neke koje želje? Iskreno, kad sam jedanput na moru bio uvjeren da sam zapao u smrtnu opasnost, imao sam isključivo jednu želju: preživjeti. Uzalud mi je bila sva moja dotadašnja teologija i vjera. Živjeti i samo živjeti. Nisam baš bio ponosan na svoje osjećaje. Međutim, kad se malo saberem i kad bolje razmislim, što mi je u životu važno? Eno, Gospodin nudi kralju Salomonu: *“Traži što da ti dadem”*. Čovjek je mogao birati što je htio i izabrao je – mudrost. A ja, što bih ja stvarno poželio da Gospodin mene noćas to zapita? Što bih poželio nakon zrelog razmišljanja? Zdravlje, uspjeh, sreću u obitelji, pad mojih neprijatelja?

Isus pripovijeda kratku prisodobu o čovjeku koji je našao blago na njivi. On je otišao, prodao sve što ima i kupio tu njivu. Budući da je čovjek blago našao na tuđoj njivi, znači da je morao kao nadničar raditi na tuđoj njivi, tj. da je bio siromah. I taj čovjek, siromah, ode, i sve što je posjedovao, sav svoj žitak prodaje da bi kupio tu njivu. To je odlučnost i to je spremnost da prihvati rizik. I isplatilo mu se. Eto kako biva kad čovjek ispravno uloži svoj novac!

Koje je to blago za koje se isplati sve žrtvovati? Kad bolje razmislimo, znademo mi veoma dobro kakvo je i koje je to blago, samo što to nekako olako ispuštamo iz vida. I onda moje želje vrludaju za nekim željama i željicama. Doista, u što ja ulažem svoj “novac”, svoj život? Što je meni bitno, temeljno, najvažnije? Možda moja obitelj, možda moj posao, možda moj dobar glas, možda moja kuća, moja karijera... Koliko briga, dana i noći žrtvujem da bih postigao nešto od toga. Koliko strepnji, životne snage, koliko zdravlja ulažem u kuću, posao, napredak, karijeru... Pa ipak, jednoga ću dana sigurno ostati bez svega toga. *“Gol iziđoh iz krila majčina, gol ću se onamo i vratiti.* (Job 1,21).

Čovjek iz Isusove prispedobe mudro je postupio. Ne možemo ga prekoriti da je ludo učinio zato jer je sve rasprodao. Gospodarstvenici bi rekli da je on veoma mudro uložio svoj kapital i višestruko ga uvećao. Nije žalio za onim što prodaje, jer je znao što time dobiva.

Eto, to je naša nesreća. Kad otkrijemo što je za naše spasenje, kad otkrijemo jedini ispravni put i jednine trajne vrednote, onda ne gledamo toliko na to, nego na ono što trebamo ulagati. Tako u svojoj zaslijepljenosti ne želimo gledati da je naše blago Bog sam, mir duše, posvemašnje osmišljanje moga života, mir, razumijevanje. Ne. Mi gledamo kako je “strašno” odreći se vlastitih užitaka. Nama je jako teško odreći se zavisti, mržnje, lijenosti, osvetoljubivosti. Teško nam pada napustiti svoje grijehe i grešne sklonosti, svoje kratkotrajne i kratkoumne užitke. I tako ulažemo krivo. Sve same promašene investicije. I onda na koncu ostanemo prazni, ispražnjeni, nesretni, depimirani, živčani, Postajemo nezadovoljnicima, kojima su svi krivi.

Božji čovjek je smiren i radostan. Ne prezire svijeta niti njegovih vrijednosti. Postupa upravo prema onome što Isus veli: *“Tražite najprije Kraljevstvo nebesko i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo nadodati!”*

Zvonko Pažin